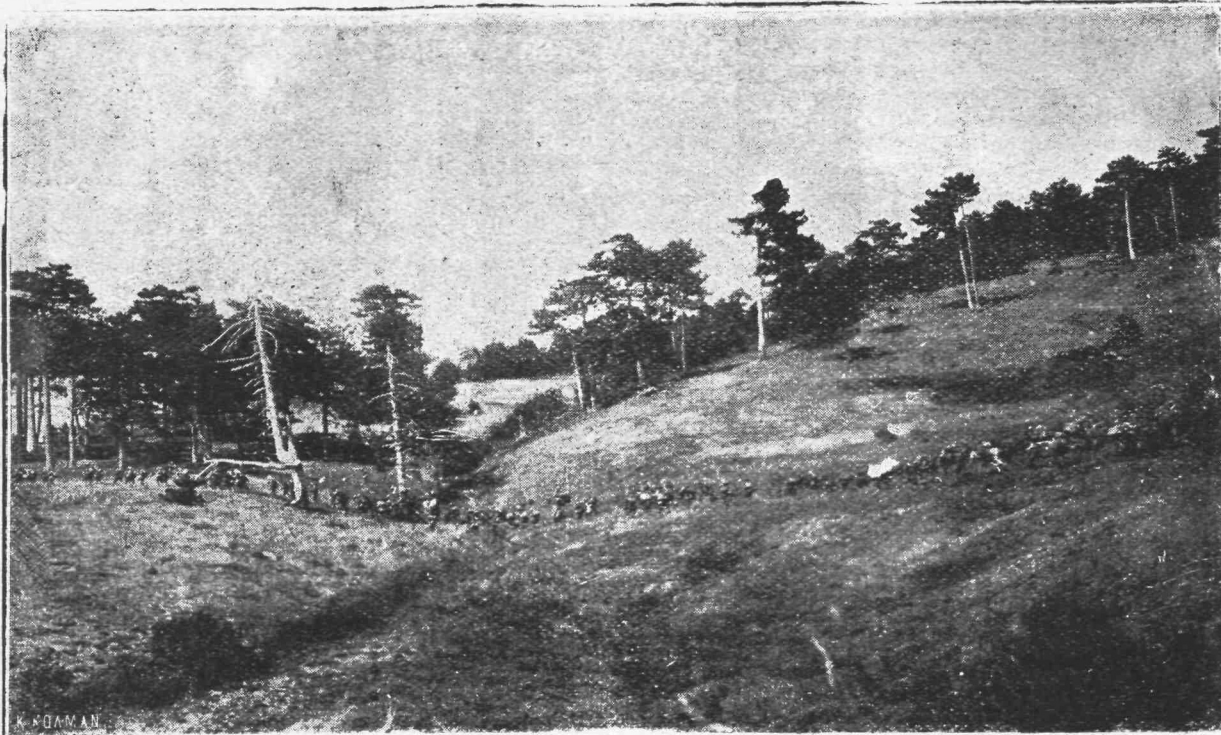

"Αγρουπνοι φρουροί"

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Απὸ τὰς σημειώσεις ἐνὸς Ἡμερολογίου)

I

Τὴν εἶδα διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν σκιάν μιᾶς γωνίας τοῦ δωματίου. Συνεστήθημεν καὶ ἀντηλλάξαμεν τὰς συνειθισμένους ἐκεῖνας φράσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ πλήττουν φοβερά. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσιν ἡ αὐστηρότης τῶν γραμμῶν τοῦ προσώπου της. Ἐλεῖπεν τὸ θάρος, τὸ ὅποῖον κατόπιν ἐπῆλθεν καὶ τὸ ὅποῖον μοῦ ἀπεκάλυψε τὴν μεγάλην καλοσύνην της, ἣν γνωρίζει τόσο ἐν μορφᾷ νὰ ὑπενδύη μὲ κάποιαν προσποιητὴν ἀδιαφορίαν.

Ἐχωρίσθημεν. Ὅταν ἔφυγα, τίποτε ἐξαιρετικὸν δὲν ἠσθάνθην δι' αὐτήν.

Ἄλλ' ὅσον αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ἔνοιωθα νὰ σχηματίζεται εἰς τὴν ψυχὴν μου μία εἰκὼν, μία φαντασμαγορία, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἀνεγνώρισα τὴν γλυκεῖαν ὄψιν της. Καὶ ὁ κχιρὸς παρήρχετο, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔσχε νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν μορφήν της.

II

Ἀπόγευμα χοροῦ.

Αἱ Ἀπόκρεω ταράσσουν τὰς ἐγκεφάλους

καὶ θέτουν εἰς πυρετώδη κίνησιν τοὺς πόδας.

Τὴν βλέπω πλησίον μιᾶς ἀχωρίστου φίλης της. Τὰ μάτια της ἔχουν κάποιαν παράδοξον φεγγαβολήν. Ἀδύνατον νὰ διακρίνω τὴν κυριαρχεῖ μέσα των. Μία μυστικὴ ἀγάπη τὰ φωτίζει, ἢ ἡ εἰρωνεία τὰ ἐμπνέει, ἢ θλίψις ἀόριστος τὰ ὑγραίνει; Ποῖον αἶσθημα εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὰ πληροῖ μιᾶς παραδόξου λάμψεως, ἢ ὁποία μὲ τραβᾷ τόσο πολύ;

Ἐὰν ὁ χαρκατὴρ τῆς εἶνε ὥπως τὰ μάτια της, δυστυχία μου! Θὰ κλυδωνίζωμαι εἰς τὸν Ὠκεανὸν τῆς ἀγάπης χωρὶς πυξίδα!

Τὴν πλησιάζω μὲ πολλοὺς δισταγμούς. Ἡ κόρη μοιᾶζει μὲ ἓνα μαγικὸν κλειστὸ κουτί. Μόλις θελήσῃς διὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃς, πιθανὸν νὰ σε περιβάλῃ ἄρωμα πολυτίμων ἀνθέων, ἀλλὰ ἐπίσης ἡμπορεῖ νὰ ἐκπηδήσουν ὄφεις φαρμακεροί.

Χαριτωμένον πλάσμα, μὲ ἀφθόνους σπινθηρισμούς πνεύματος, μὲ εἰλικρινεῖαν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας, μὲ ζηλευτὴν μετριοφροσύνην.

Ἄλλ' ὅλα τὰ ὑπερβάλλει τὸ μειδίαιμα. Μειδίαιμα ἱκανὸν νὰ καταστήσῃ ἓνα λάτρεον της Ὀθέλλον.

Καὶ τώρα ἐνῶ τὰ γράφω αὐτά, αἰσθάνομαι